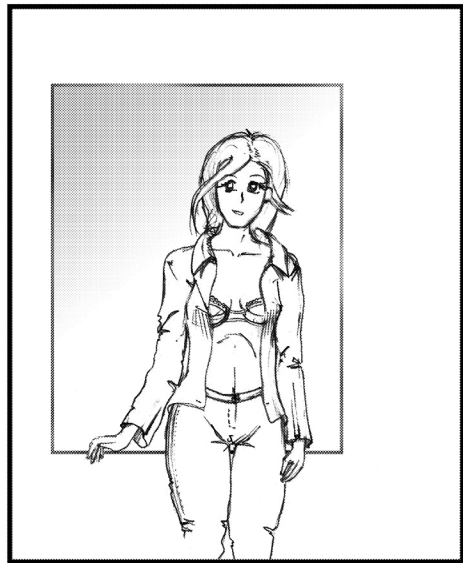

- Nie. Nie wiem. Nie wiem, czy ty chcesz, żeby to minęło.
- A jak ty myślisz? - spytałem.
- Rozczulasz się nad sobą, za bardzo zjajesz przeszłość.
- Tak? Może dlatego, że ona była lepsza niż terazniejszości!
- Skąd ta pewność? Wcale tak dobrze nie znasz terazniejszości. A już wcale nie znasz przyszłości.
- Po co mam znać. Może w niej nie ma nic ciekawego.
- To ja już pójdę - wskoczyła na parapet. Stała przy otwartym oknie, jej długie włosy falowały na wietrze.
- Poczekał, proszę - chwyciłem ją za rękę.
- Tym razem nie - pokręciła głową - To już nie pomoże. Już nie nie pomoże.
- Więc? - spytałem z nadzieją w głosie.
- Tylko ty sam. Nic innego. Możesz. Kiedyś mogłeś. Teraz też. Tylko... tylko ty już nie chcesz grać cicho.
- Zrozum...
- Nie. Ty musisz zrozumieć, ja już tu nie nie

Więcej darmowych zinów na www.gniazdoswiatow.net

Tekst: luty 1997
Ilustracja: 2003
Zin: Sierpień 2024

ROZMOWA godai

- Nie już to wszystko dla ciebie nie znaczy!
- Nic.
- Więc po co tyle walczyłeś? Po co? Na próżno?
- Sknąłem w milczeniu głową.
- A ja? Ja też już nie nie znaczę?
- Jesteś fantomem, moją chorobą imaginacją. Nikt realny nie wlatuje przez okno w środku nocy.
- Szuja... - usiadła na parapecie, podciągnęła nogi pod brodę i rozplakała się.
- Ej, nie płacz.
- Teraz to się odpieprz. Wsadz sobie taką gadkę.
- Nie to nie.
- Zebys wiedział, że nie! - pociągnęła nosem - Cholera, nie masz jakiegś chuski?
- Podałem jej jednorazówkę z paczki na stole.
- Otarła oczy i nos.
- Będzie miała przez ciebie czerwone oczy.
- Zobacysz - oskarżycielsko wycedowała we mnie palecem.
- Przepraszam. Przykro mi.
- Powinno. Nie bierz tego tak serio, nie warto.
- Wtem... Tylko ja... mam już dosyć, tak trzeba to powiedzieć. Chyba - zauważyłem się na moment.
- Ja wiem. To dlatego jestem teraz tu, nie gdzie indziej. Ja przegram, tobie nie wolno. Walcz.

- Nie. Nie wiem. Nie wiem, czy ty chcesz, żeby to minęło.
- A jak ty myślisz? - spytałem.
- Rozczulasz się nad sobą, za bardzo zjajesz przeszłość.
- Tak? Może dlatego, że ona była lepsza niż terazniejszości!
- Skąd ta pewność? Wcale tak dobrze nie znasz terazniejszości. A już wcale nie znasz przyszłości.
- Po co mam znać. Może w niej nie ma nic ciekawego.
- To ja już pójdę - wskoczyła na parapet. Stała przy otwartym oknie, jej długie włosy falowały na wietrze.
- Poczekał, proszę - chwyciłem ją za rękę.
- Tym razem nie - pokręciła głową - To już nie pomoże. Już nie nie pomoże.
- Więc? - spytałem z nadzieją w głosie.
- Tylko ty sam. Nic innego. Możesz. Kiedyś mogłeś. Teraz też. Tylko... tylko ty już nie chcesz grać cicho.
- Zrozum...
- Nie. Ty musisz zrozumieć, ja już tu nie nie

Siedziałem w pracowni. Światło lampy oświetlało czystą kartkę papieru wkręconą w maszynę do pisania. W kącie zagnieżdżył się przyjazny półmrok, przesycony wonią tłącego się kadzidła. Jakaś stara muzyka wypełniała powietrze, a resztki herbaty stygły w kubku.
Od kilku godzin siedziałem przy maszynie, ale nic dobrego z tego nie wyszło. Kilkanaście zapisanych kartek walało się po podłodze. Zapęniały je tylko jakieś nieważne bzdury. Już od dłuższego czasu nic mi nie wychodziło.
Dopiłem herbatę i odwróciłem tyłem zdjęcie stojące na półce. Przedstawiało kawałek mojej przeszłości, tej, która już nigdy miała nie powrócić. Minęły lata od tamtych chwil, a ja ciągle nie mogłem zapomnieć.
- Nie martw się - powiedziała. Siedziała na parapecie, nogi podciągnęła pod brodę, opierając na nich głowę.
- Cześć, dawno cię nie widziałem - uśmiechnąłem się.
- Musiałam... wyjechać - wyjaśniła. Też się uśmiechnęła. Ten uśmiech przypomni mi te wszystkie chwile, kiedy wydawało mi się, że świat jest piękny i tak prosty. Dawno. Dawno.
- Co robisz? - zeskoczyła z parapetu i ukłękła

przy kartkach porzuconych na podłodze. Brązowe włosy wpały jej do oczu, więc odgarnęła je długimi palcami.
- Oddaj - wyciągnąłem rękę - To śmiecie. Gówno warte.
- Czemu tak mówisz?
- Nic mi nie wychodzi ostatnio, nawet włosy - spróbowałem zażartować, ale mi nie wyszło. Podeszła bliżej.
- To, co tu widzę, nie jest wcale złe. O, ten akapit jest śmieszny - wskazała.
- Na nic lepszego już mnie nie stać. Koniec, over, finito! - odwróciłem się. W myślach nuciłem "Yesterday".
- Ładne.
- Co ładne? - spytałem, nie odwracając się.
- Piosenka, o której myślałeś. Czy to dla mnie ją nuciłeś? - położyła mi rękę na ramieniu.
- Nie wiem. Może. Już nawet nie potrafię o nas pisać. Gdzie podziało się to, co nas łączyło?
- Przecież pamiętasz. Dlatego tu jestem.
- Więc gdzie jestem ja, ten dawny? Czemu teraz myślę i żyję w taki sposób?
- Nic ci nie wychodzi, jesteś zgorzkniała. To minie. Może...
- Nie wiesz?